



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt quosdam Mundo addictos, ab rerum labentium amore abstraxerit, & ad
Dei amorem pertraxerit. Capvt XLIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

hunc seruabat morem, vt si ex humana fragilitate culpam pœna dignam admisisset, lotum sedulam imitaretur, & sicut hæc vestimenta prius smigmate lotas, postmodum mundas adducit aquas, ijsque sordes omnes profusus eluit, ita & ipse nunquam quiesceret donec preciosi sanguinis Christi pro consolatione & subsidio reorum omnium ineffabilem cum amore profusi, ac ex eius vulneribus decurrentis, copiosum sibi spiritaliter obtineret profluuium. Atque in eodem feruente sanguine se sordelque suas abluebat, atque in illis lutari cruentoque riuulo totum se lauabat, perindè vt solent infantiuli in calidis lauari balneis. Idque faciebat magna animi deuotione, cum firma & indubitata fide catholica coniuncta: confidens in illo precioso sanguine eius omnipotentis virtute ab omni se peccato & reatu expiatum iri. Siue ergo cum suo demerito, vel præter demeritum pateretur, tempore hunc ille tenebat morem apud Deum.

Vt quosdam Mundo addictos, ab rerum labentium amore abstraxerit, & ad Dei amorem pertraxerit.

CAPVT XLIII.

EO tempore, quo se Minister serij accommodabat, vt homines ab amore caducum ad DEVM reuocaret, aduertit in quibusdam cœnobijs eius generis versari homines, qui sub habitu religioso corda gererent mundana. In his vna erat amoris illicito admodum dedit,

Toxicum Religionis quod.

dedita, habebatq; amicos suos, vel amafios: quod est totius religionis toxicum. Huic Minister ait, siquidem spiritalem ac tranquillam cuperet obtinere vitam, vt his valefaceret, & amicorum suorum loco æternam Sapientiam sibi amicam sumeret. Idverò illi perquam molestum fuit, quod eleganti corpore & ætate iuuenis esset, seseq; eiusmodi hominibus implicuisset. Tamen eo illam adduxit, vt iam prompta esset voluntate ipsi obtemperandi. Sed vbi hæc bona voluntas aliorum studio mutata fuit, dixit illi Minister. Omitte hæc filia: eni prædico tibi, nisi spontè id egeris, facies vel inuita. At illa fidissimos eius sermones floccipendete, Deum pro ea seriò obsecrauit, vt eam inde retraheret siue prosperis siue aduersis rebus. Quodam die abiit iuxta morem suum ad pulpitem sub crucifixi imaginem, nudato scq; humeros suos dire flagellauit, vt sanguis vberim succederet: orauitq; Deum vt illam edomaret. Idque factum est. Cum enim esset domū reuersa, mox fœdus quidam in eius dorso excreuit gibbus, qui eam deformem reddidit. Sicque coacta est necessario omittere, quod nolebat causa Dei. In eodem minimè clauso cœnobio alia erat virgo iuuenis, nobilis genere, quæ multis annis cor & tempus suum eiusdem dæmonis irretita laqueis, cum omnis farina hominibus miserè detriuerat: eaq; iam ita erat excæcata, vt Minister haud secus quam siluestris bestiola fugeret. Timebat enim, ne ab eiusmodi instituto per illum reuocaretur. Orauit autem Minister eiusdem virginis germana soror, vt suam in ea fortunam periclitaretur,

Qq 5 tur,

A mala viuē-
di consuetu-
dine quàm
egre quis a-
nocetur.

Mira pecca-
trici obsti-
natio.

tur, si qua ratione ab illa pernicioſa viuendi
conſuetudine ad Deum ipſam poſſet reducere.
Quod cum ille putaret vix poſſibile, dixit et
Sentio equidem facilius poſſe inclinari caeleſ-
quam illam hinc recedere, ſolaque morte eam
poſſe retrahi. Tum illa obnixè admodum ro-
gabat, dicens: eam ſe de illo concepiſſe fidem,
quicquid ſeridè à Deo pateret, non poſſe illum
pati repulſam. His Miniſter victus ſermoni-
bus, addixit illi ſuam operam. Cum autem illa
ſemper eum fugeret, nec poſſet cum ea collo-
qui, circa ferias D. Margarete virginis adue-
nit eam cum alijs virginibus egreſſam foras in
agrum lini curandi cauſa. Itaque clanculum
eas ſecutus, circumibat agrum, vt commo-
poſſet ad eam accedere. At vbi illa eius ſenſit
aduentum, improbè illi tergum vertit, igne
ac furibundum præ ſe ferens vultum, impo-
tuniſque clamoribus eum compellauit, dicens.
Quid huc ad me accedis Domine? Perge que
cepisti. Nec enim in me quicquam efficies. Ma-
lim equidem capite truncari, quam conſiſtere
tibi: potiusque me viuam ſepeliri patiar, quam
tibi obtemperans, meo amori renunciem. Hæc
dicentem ſodalis, quæ illi proxima aſiſtebat,
obiurgauit & compeſcuit, dicens eum non in
ſalutis eius cauſa feciſſe. Sed illa caput foribus
de agitans. Non ego, inquit, illum fallam, ſed
verbis & factis totum illi pectus meum aperit.
Procaciſſimis hiſce ſermonibus & incompo-
ſitis geſtibus perterritus Miniſter, erubuit adeo,
vt nec verbum poſſet eloqui. Reliquæ virginæ
moleſtè ferebant ſodalis ſuæ temeritatè, eam-
que non rectè agere proclamabant. Confeſſum
Mini-

Minister ab illa recessit, suspiciensque in cælum, ingemuit: volebatque ab illa cessare penitus, nisi quod inuis semper à Deo urgebatur huiusmodi firmè sententia: Si quis erga Deum & Mundum quicquam velit efficere, non debere illum ita facile quiescere. Contigi istud post meridiem. At ubi cœna peracta vespertinum aderat tempus, virginesque in hortum pro li- no expediendo essent ituræ, abiretq; cum illis virgo iam dicta, & transituræ essent hospitale ubi Minister morabatur, oravit vnam ex con- sodalibus eius, vt arte quadam eam ad se addu- ceret, ac deinde ipsa rursus exiret. Quod & fa- ctum est, quamuis ægrè. Vbi illa ad Ministrum ingressa est, affeditq; iuxta eum in loco publi- co, sermonem suum Minister non sine profun- dis suspirijs ita auspicatus est ex redundâri pe- ctore: Eia pulcherrima & Dei electa virgo, quo usque tandem elegantissimū corpus & cor tuū malo permittes dzmoni? En aded te modis o- mnibus Deus fecit amabilem & gratiosam, vt indignum sit tam benè constitutam ac nobilē virginem vlli alij præterquam Deo longè om- nium præstantissimo amico addictam esse de- bere. Ecquis oro iustius vernantes carpat rosas, quam cuius illæ sunt? Quæso virgo nobilis & formosa, nitidos illos tuos obtutus aperi & præcipuè illius recordare amicitie, quæ hîc in- choatur, & æterno perseverat. Aduerte quas ca- lamitates, quam infidelitatem, quos dolores & cruces, quæ corporis, facultatum, animæ & ex- istimationis incommoda, velint nolint, ferro oporteat pernicioso amori deditas, quanquam dulce illius amoris venenum ita eos dementet,

Perseueran-
tiam ac lon-
ganimitatem
erga Deum,
Mundumque
vt quid obti-
neatur requi-
ri.

Amicitie cu-
ius cui recog-
dandum.

Vs

vt tot immanium incommodorum obliuiscatur, quæ tamen eos & in ista & futura vita consequuntur. Agè ergo filia longè pulcherrimæ & amabilissima, quicquid in te est naturalis ingenuitatis, ad illum transferas, qui est ab omni æternitate omnium multò nobilissimus, celsusq; ab hac stultitia. En polliceor tibi fide meam, Deum te in suam recepturum amicam, ac in regnum tibi & in præsentis & futuro seculo fidem & amicitiam præstitorum. Felix illa erat hora. Verba hæc illius virginis penetrabant pectus, adeoq; idem mollebant, vt mox sursum erectis luminibus, medullis ingemisceret, & fidenti & planè virili ad eum sermone vteretur, dicens: Eia Domine & Pater mi, en hodie me Deo & tibi permitto, parata hac ipsa hora dissolutæ ac vanæ vitæ meæ nuncium pro te remittere, & ex tuo consilio & auxilio totam me Deo dedere, eiq; soli deinceps ad mortem vsque famulari. Ait Minister. Nihil mihi potest referri iucundius: sic benedictus Deus, qui omnes ad se reuertentes hilariter excipit. Cum autem duo isti inter se de Deo colloquerentur, lasciuæ sodales virginis foris stabant ad ostium, quæ tam proluxi sermonis pertæscæ, quod viderentur eam ab ipsarum lubrica familiaritate abstrahendam, clamare cœperunt, vt tandem finem faceret. Surrexit ergò illa, & abijt cum eis, dixitq;: Aeternum valete sodales meæ ego & vobis & cunctis nostris consodalibus valefacio, vt potè cum quibus ego prohdolor, tempus meum perditè transegi. At nunc vni omnipotenti Deo me dedo & offero, & alijs omnibus renuncio. Atque hoc pacto cœpit noxiam omnem

Mira dexterrate periclitantem.
 Minister animam circumuenit ac lucratur.

Valedicit virgo lubricæ sociati.

omnem vitare familiaritatem, & abstractam ducere vitam, & quamuis crebro postmodum tentaretur, si ad pristinam posset viuendi morem traduci, nihil poterat effici. Ita illa se gerebat, vt summa honestate & omnigenis ornata virtutibus Deo ad finem vsque constans perseveraret. Accidit postea, vt Minister nouam hanc filiam suam inuisendi, & in vita religiosa confirmandi, atque etiam afflictam consolandi causa, extra Monasterium suum egredere- tur. Et quia aduersa tum laborabat valetudi- ne, non parum afflixit sese illo carpendo itine- re, dum per densum pergeret lutum, & altos scanderet montes. Interim crebro ad DEVM sublatis oculis, aiebat: Misericors & miserator Domine, admoneo te miserabilium illorum gressuum tuorum, quos tu salutis nostræ causa tolerasti, obsecroq; vt serues filiam meam. Por- rō socius eius, ad quem subindē se reclinabat, præ miseratōne ait ad eum: Decet planē boni- tatem Dei, vt multæ tua opera animæ seruentur. Cum autem longius progredere- tur, donēc fractis viribus non posset ultra procedere, rur- sus ad eum ait socius eius: Certē Pater meritō respiceret Deus grauem infirmitatem tuam, & sua virtute quendam tibi mitteret equum, qui te tantisper veheret, donēc ad homines pertin- gamus. Ad quæ sic respondit Minister: Si pro hac re pariter Deum precabimur, confido ego illum ob virtutis tuæ meritum, hoc quod di- xisti præstiturum. Deinde circumspeciens Mi- nister, vidit ad dextram è sylua quadam ele- gantem prodire equum, valdē mansuetum ac edomitum, & ephippio instructum, ac penitus
solum.

Fractus labore nimio equum, quo vehatur, à Deoprecibus obtinet.

solum. Tum socius Ministri cum gaudio exclaimavit: Agè pater charissime, vide ut non frigidus oblitus Deus. Cui ille: Vide, inquit, fili & lustris oculis undique latissimum hunc campum, quis forte vspiam existat cuius sit equus. Sed cum ille longè lateque prospiceret, neminem præter illum equum ad ipsos suaviter aduertentem vidit, aitque Ministro: Profecto parat tibi hunc equum Dominus misit. Sede ergo equita. Respondit Minister: Si quidem filius confiterit equus ubi ad nos peruenierit, confidam Dominum nobis subsidio eum misisse. Accessit autem placidè & modestè equus, & coram Ministro substitit. Quod ille cernens: Agè, inquit, in Christi nomine: Socioque adiuuante, imbruit equo, & cepto perrexit itinere, socio illam diu satis comitante, donec lassus refouisset vires. Vbi autem non longè aberant à Pago quodam, descendit ab equo Minister, laxatisque habenis, dimisit equum eo, quo venerat itinere. Porro quò ille abiêrit, aut cuius fuerit, nunquam deinceps comperire potuit. Cum ergo venisset Minister ad locum destinatum, & post cuiusdam diei apud filias suas residens, amorem labentium rerum eis cuperet exorsum recedere, & diuinum eis comendaret amorem, illæ tandem recedentibus, cor eius ex illo ardente sermone diuina erat inflammatum charitate. Putabat enim dilectum suum, quem ipse spectabat, alijsque amandum prædicabat & persuadebat, infinito præstantiorem cunctis Mundi amicis. Atque sub hac meditatione rapuit in spiritu, in visu sibi duci videbatur in præteritum amoenissimum, comitante eum egregio

Ecstasia patitur.

quodam ac plane caelesti adolescente, ac per
 manum ipsum ducente. Cœpit autem idem
 adolescens in anima fratris cantionem quan-
 dam tanta vocis suavitate, ac hilaritate, vt
 præ nimia melodix illius dulcedine extra
 sensus omnes abduceretur: videbaturque i-
 psi cor suum vsque adeo repleti flagrantissimo
 erga Deum amore & desiderio, vt cor ipsum in
 pectore ageretur ac æstuarer, perindè ac si
 præ nimia vi rumpendum foret. Ea re compul-
 sus fuit manum dextram cordi admouere, vt
 illi ferret subsidium. Oculi verò in tantum
 redundabant lachrymis, vt per ora decurre-
 rent. Decantata autem ea cantione, quædam
 illi imago obiecta fuit, ex qua disceret eam cã-
 tilenam, nec vnquam eius obliuisceretur. In-
 spexit itaque imaginem, & vidit beatissimam
 virginem MARIAM suum paruulũ IESUM
 æternam Sapientiam, ad maternum pectus
 suum apprimentem. Initium autem carmi-
 nis huius supra caput pueruli scriptum erat
 pulcherrimis characteribus: eratque ea scri-
 ptura aded subtilis & abdita, vt non posset
 legi ab omnibus, præterquam ab illis qui per
 exercitationum experimenta id obrinissent.
 Erat autem hæc scriptura Germanicè (Herzen
 traut) quod potest Latine vtcunque reddi, A-
 MICE FIDISSIME, tanquam ille solus ve-
 rum sit cordis gaudium & amicus syncerissi-
 mus. Scripturam ipsam Minister celeriter legic
 eumq; puerulus IESVS blâdè respiciebat. Vn-
 de ille quasi certò experiebatur, vt solº dulcifi-
 simus puer Iesus reuerà intimus sit amicus, in
 quo & læta & tristia superantur. Atq; ita suo eũ
 impres-

impressit cordi penitus, moxq; cum adolescentia
te carmen illud ad finem vsq; decantauit. In-
rim dum sic ardenti flagraret amore, sibi in-
ditus est, inuenitq; dextram manum suam
di impositam, vti eam illius adiuuandi causa
sub illa impetuosa agitatione collocarat.

*Vt quadam vice Ministri meritis Deus potum
suis amicis auxerit.*

CAPVT XLIV.

QUODAM tempore longiori itinere nimis
fatigatus Minister, serò in extero quodam
loco ad Inclusorium venit, vbi ea nobis
hospitio vti constituerat. Cùm autem neque in
pago, neque in Inclusorio vinum esset, hodie
quædam virgo lagunculam vino plenam
habere affirmavit. Sed quid ea est, inquit, in-
ter tantos? Nam plus minus viginti ibi aderant
homines pij, cum alijs qui eo confluxerant, et
dire cupientes Ministrum concionantem. Mis-
sit autem Minister proferri lagunculam, & mis-
sæ imponi. Quo facto, rogabant eum vt illi be-
nediceret. Fecit ille in omnipotenti virtute la-
lutiferi nominis IESV, primusque ipse in-
bibit, eo quod sitiret ex itinere: præbuitq; et
iam alijs, qui inde omnes biberunt. Repor-
tatur autem publicè in mensam laguncula de-
ctis cernentibus, nec quicquam infundebat
vel aquæ, vel vini, quod nullum ibi erat aliud
iterumq; atq; iterum ex eadem bibebant. Lagun-
cula: sed quia vehemens eos tenebat desiderium
audiendi verbum DE I; diuinitum illud mira-
culum

Ioan. 6.

Ministri be-
nedictione
vinum auge-
tur.